

Sygn. akt: I C 198/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2021r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	sekretarz sądowy Agnieszka Piskorz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 października 2021 r. w K.

sprawy z powództwa Miejskich (...) spółki z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko K. I.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej K. I. na rzecz powoda Miejskich (...) spółki z o.o. z siedzibą w K. kwotę 2.082,40 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt dwa złote i czterdzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 17 listopada 2020 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanej K. I. na rzecz powoda Miejskich (...) spółki z o.o. z siedzibą w K. kwotę 1.100,00 zł (jeden tysiąc sto złotych) wraz

z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód Miejskie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. I. kwoty 2.082,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 17 listopada 2020 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 6 września 2006 r. pomiędzy stronami doszło do zawarcia stosunku obligacyjnego, w zakresie którego powód zobowiązał się za wynagrodzeniem do dostarczania wody do należącego do pozwanej lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w K.. Na potwierdzenie wykonanej usługi powód w dniu 29 października 2020 r., wystawił na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.082,40 zł, z terminem płatności do dnia 14 listopada 2020 r. Podniósł również,

że w dniu 26 października 2020 r. pozwana podpisała kartę montażową potwierdzającą zgodność stanu wodomierza ze stanem faktycznym, na podstawie którego wystawiona została faktura VAT. Pozwana pomimo upływu terminu płatności oraz wezwania do zapłaty z zakreślonym nowym terminem płatności nie uregulowała zadłużenia.

W odpowiedzi na pozew K. I. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że powództwo jest wynikiem błędnych odczytów licznika zużycia wody w okresie objętym sporną fakturą, tj. od dnia 4 kwietnia 2020 r. do dnia 27 października 2020 r. Zarzuciła, iż powód wbrew zapisom zawartej przez strony umowy z dnia 6 września 2006 r. o zaopatrzenie w

wodę i odbiór ścieków dokonywał rozliczeń i odczytów licznika w okresach 6 miesięcznych, zamiast comiesięcznych. Podniosła również, że ostatni odczyt wykazał ponadnormatywne zużycie wody, które kilkunastokrotnie przewyższyło zwykłe zużycie wody w lokalu pozwanej, które w okresie od 10.10.2019 r. do 03.04.2020 r. wyniosło 19 m³. Tymczasem zgodnie ze sporną fakturą pozwana w okresie 6 miesięcy zużyła 298 m³ wody. Pozwana zakwestionowała prawidłowości działania licznika. Podkreśliła, że w lokalu przy ul. (...) zamieszkuje sama od szeregu lat, prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe i w okresie, którego dotyczy sporna faktura nie zaszły żadne nadzwyczajne okoliczności, uzasadniające nadmierne zużycie wody w stosunku do okresów poprzednich.

Sąd zważył, co następuje:

W dniu 06.09.2006 r. Miejskie (...) spółka z o.o. z siedzibą w K. zawarła z K. I. umowę nr (...) o zaopatrzenie w wodę i odbiór ścieków. W myśl §8 ust. 1 w/w umowy rozliczenia należności odbywa się na podstawie określonych w taryfach cen i stawek opłat oraz ilości wody i ścieków, przyjmując jednomiesięczny okres obrachunkowy w cyklu rozliczeniowym nie dłuższym niż 6 miesięcy.

(dowód: umowa – k. 8)

W dniu 26.10.2020 r. w lokalu nr (...) położonym przy ul. (...), należącym do K. I. dokonano wymiany wodomierzy. W karcie montażowej wskazano stan zużycia wody w zdemontowanych wodomierzach:

- wodomierz nr (...) – 744,43 m³

- wodomierz nr (...) – 79,31 m³.

Ponadto podano numery i stany nowo zamontowanych wodomierzy. K. I. własnoręcznym podpisem potwierdziła zgodność podanych w karcie montażowej informacji ze stanem faktycznym.

(dowód: karta montażowa – k. 10)

Na podstawie odczytów z wodomierzy Miejskie (...) spółka z o.o. z siedzibą w K. wystawiły w dniu 29.10.2020 r. fakturę VAT nr (...), z terminem płatności do dnia 14.11.2020 r., na kwotę 2.082,40 zł obciążającą K. I.. Faktura dotyczyła odczytu licznika za okres od dnia 22.05.2020 r. do dnia 27.10.2020 r.

(dowód: faktura – k. 9)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w aktach materiału dowodowego w postaci dokumentów oraz zeznań stron, co do wiarygodności których nie miał wątpliwości. Również same strony nie podnosiły aby ich wzajemne zeznania czy przedłożone w sprawie dokumenty był nierzetelne lub nieprawdziwe.

Świadczenie usług w zakresie dostarczania wody i zbiorowego odprowadzania ścieków uregulowane jest w ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i odprowadzaniu ścieków (Dz.U. z 2020 r., poz. 2028 t.j. z dnia 17.11.2020 r.). Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków dostarczanie wody lub odprowadzanie ścieków odbywa się na podstawie pisemnej umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków zawartej między przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcą usług. Podstawę zobowiązania pozwanej stanowi umowa nr (...) zawarta przez strony w dniu 06.09.2006 r. W sprawie bezsporne jest zatem, że strony łączyła w/w umowa na dostawę wody i odbiór ścieków do należącego do K. I. lokalu

nr 11 położonego przy ul. (...) w K.. Poza sporem pozostaje również fakt, że w dniu 26.10.2020r. w lokalu pozwanej zostały wymienione wodomierze. Sporna w sprawie jest ilość zużytej wody według wskazań wymienionych wodomierzy i wartość wystawionej na ich podstawie faktury VAT.

W niniejszej sprawie istotną jest okoliczność, że licznik wody, który jest wyznacznikiem faktycznego jej zużycia przez właściciela danego lokalu, stanowi część instalacji, która służy wyłącznie do użytku poszczególnych właścicieli, dlatego też zarówno w przypadku instalacji wodnej, jak i instalacji grzewczej części instalacji znajdujące się za zaworem doprowadzającym media do danego lokalu nie stanowią elementu nieruchomości wspólnej w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24.06.1994 r.

o własności lokali bowiem od tego miejsca instalacja służy wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali i to oni winni dbać o ich właściwe funkcjonowanie. Ich ewentualna awaria obciąża zatem właścicieli a nie przedsiębiorstwo dostarczające wodę, przy czym pozwana nie przedłożyła żadnego materiału dowodowego na poparcie swoich twierdzeń co do niewłaściwych odczytów wodomierzy. Nie składała żadnych wniosków dowodowych, takich jak choćby o powołanie biegłego na okoliczność ustalenia faktu, czy wodomierz działał prawidłowo. Nie wносиła również o zlecenie dokonania ekspertyzy urzędowej wodomierza przez Okręgowy Urząd Miar, co do zgodności z wymaganiami metrologii prawnej (sprawdzenia). To pozwana jako właścicielka urządzenia pomiarowego jakim jest wodomierz, będąc przekonana o jego wadliwym działaniu powinna domagać się poddania tego urządzenia specjalistycznym badaniom. Tymczasem pozwana w dniu wymiany wodomierza, na podstawie odczytu którego powód wystawił fakturę VAT, własnoręcznie podpisała potwierdziła zgodność podanych w karcie montażowej informacji ze stanem faktycznym i nie kwestionowała wówczas wskazania wodomierzy. Nie zgłaszała również ani w Spółdzielni Mieszkaniowej ani u powoda, ewentualnej awarii wodomierza. Dodatkowo zauważyć należy, że zgodnie z zeznaniami R. P. prezesa powodowej spółki zużycie wody wskazane przez wodomierz zdemontowany w lokalu pozwanej zgadza się ze wskazaniem wodomierza głównego zamontowanego w bloku i potwierdza zwiększone zużycie wody, co wyklucza pomyłkę czy błędne wskazania. Zeznań tych pozwana nie kwestionowała i nie wykazała dowodów, które mogłyby im przeczyć, w szczególności nie wykazała, że istniała rozbieżność pomiędzy wskazaniami jej wodomierza a wodomierza głównego. Na rozprawie w dniu 6.10.2021 r. pozwana zeznała, że przed wystawieniem spornej faktury zapłaciła za zwiększone zużycie wody stwierdzone odczytem z dnia maja 2020 r. kwotę około 500,00 zł. W ocenie sądu pozwana winna w tej sytuacji podjąć stosowne kroki, aby zapobiec takim rachunkom w przyszłości, czego nie uczyniła, a oceniając sprawę rozsądnie, powinna liczyć się z wystąpieniem takiej sytuacji w następnych miesiącach.

Rozpoznając sprawę, sąd nie był uprawniony do wyliczenia poziomu zużycia wody przez pozwaną w oparciu o wskazywane przez nią poprzednie okresy, albowiem z zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków ilość wody dostarczonej do nieruchomości ustala się na podstawie wskazania wodomierza głównego, a dopiero w przypadku jego braku - w oparciu o przeciętne normy zużycia wody. Zamienne sposoby wyliczenia poziomu zużycia wody, o jakie zdaje się wносиła pozwana, mają zastosowanie

w sytuacji braku wodomierza, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca, wobec czego rozliczenie w oparciu o wskaźniki zużycia wody z okresów poprzednich nie może mieć zastosowania w tej sytuacji. Owszem zgodnie z § 8 ust. 5 łączącej strony umowy, w przypadku niesprawności wodomierza, ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia wody w okresie 6 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności wodomierza, jednakże w rozpoznawanej sprawie niesprawność wodomierza nie została stwierdzona.

Zgodnie z dominującym w orzecznictwie poglądem, nie jest rzeczą sądu poszukiwanie za stronę dowodów przez nią niewskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń, bowiem dopuszczenie dowodu z urzędu jest prawem, a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa powinien korzystać szczególnie ostrożnie, tak aby swym działaniem nie wspierać żadnej ze stron procesu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron, dlatego sąd może dopuścić dowód z urzędu wyjątkowo (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 2018 r., w sprawie III UK 64/17, opubl. Lex nr 2549250; Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 31 sierpnia 2018 r., I ACa 1586/17, opubl. Lex nr 2581039; Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 10 czerwca 2019 r. III Ca 605/19, opubl. LEX nr 2719271).

W niniejszej sprawie Sąd, kierując się dobrem pozwanej, z urzędu zarządził przeprowadzenie postępowania dowodowego poprzez zobowiązanie pełnomocnika powoda do nadesłania wykazu zużycia wody przez pozwaną w okresie ostatnich 3 lat oraz nadesłania kopii faktur przesyłanych pozwanej z rozliczeniem, dopuścił również dowód z przesłuchania stron. Sąd zwrócił się również do Spółdzielni Mieszkaniowej w K. o nadesłanie informacji czy podejmowano próby wyjaśnienia odczytu licznika w mieszkaniu pozwanej w dniu 27.10.2020 r.. Dowody te nie potwierdziły twierdzeń pozwanej.

Mając powyższe na względzie należało orzec jak w punkcie I sentencji.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc, zgodnie z żądaniem pozwu, a o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za ostateczny wynik sprawy.